

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **DPÚK a.s.**, se sídlem Praha 5, Lumiérů 181/41, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 144/2009 HS-14890/2009/310/MVr ze dne 18.11.2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 138/2006/01-ObŘII-9805/2009/310/MVr ze dne 3.8.2009.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný nejprve dne 6.11.2006 rozhodl, že žalobce tím, že dne 1.8.2006 přerušil provoz 2135 spojů veřejné linkové dopravy na území Ústeckého kraje,

přičemž svůj úmysl přerušit provoz těchto spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje k 1.8.2006 oznámil Ústeckému kraji teprve dne 26.7.2006, čímž neposkytl dostatečný časový předstih umožňující včasnou adaptaci Ústeckého kraje a spotřebitelů na nastalou situaci, zneužil své dominantní postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), na trhu poskytování dopravních služeb v regionální linkové autobusové dopravě na území Ústeckého kraje, a to na újmu spotřebitelů poptávajících služby veřejné linkové regionální autobusové dopravy na území Ústeckého kraje.

Toto jednání bylo žalobci do budoucna zakázáno a žalobci byla uložena pokuta ve výši 700.000,- Kč.

Zároveň bylo samostatnou výrokovou částí prvostupňového rozhodnutí, napadeným (druhostupňovým) rozhodnutím potvrzeného, deklarováno, že k porušení § 11 odst. 1 ZOHS přerušením provozu 2135 spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje dne 1.8.2006 bez objektivně ospravedlnitelného důvodu nebylo ve správním řízení prokázáno.

Toto rozhodnutí bylo druhostupňovým rozhodnutím žalovaného ze dne 4.7.2007 potvrzeno a žalobcův rozklad proti němu podaný zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí byla podána u zdejšího soudu žaloba, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 17.9.2008, č.j. 62 Ca 42/2007-337, tak, že žalobu zamítl. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku zdejšího soudu, vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Afs 7/2009, je přerušeno, neboť věc je předložena Ústavnímu soudu pro pochybnost o ústavnosti § 14 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Správní řízení před žalovaným o žalobcově deliktu bylo tedy pravomocně ukončeno a žaloba proti němu byla zdejším soudem zamítnuta.

Žalobce následně podal u žalovaného dvě žádosti o obnovu správního řízení o žalobcově deliktu. O druhé z obou žádostí rozhodl žalovaný dne 3.8.2009 rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 138/2006/01-ObŘII-9805/2009/310/MVr tak, že žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 144/2009 HS-14890/2009/310/MVr ze dne 18.11.2009 tak, že předchozí rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení potvrdil a rozklad zamítl.

Proti naposledy uvedenému rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 144/2009 HS-14890/2009/310/MVr ze dne 18.11.2009, tj. rozhodnutí o druhé žalobcově žádosti o obnovu správního řízení o

žalobcově deliktu) podal žalobce žalobu, která je předmětem tohoto řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce zpochybňuje způsob, jakým se žalovaný v bodech 32 – 36 napadeného rozhodnutí vypořádal s otázkou existence zájmu Ústeckého kraje ekonomicky žalobce jako podnikatelský subjekt zlikvidovat; žalovaný uvedl, že tato snaha Ústeckého kraje neměla vliv na protiprávní jednání žalobce, neboť základ skutkové podstaty jeho deliktu spočíval v tom, že žalobce s dostatečným předstihem neoznámil Ústeckému kraji svůj záměr přerušit dopravu, a tím Ústeckému kraji nedal možnost se na vzniklou situaci dostatečně s předstihem připravit. To podle žalobce postrádá logiku. Ústecký kraj o možnosti přerušit dopravu ze strany žalobce nejen dopředu věděl, daný stav svým chováním přímo vyvolal tím, že přestal hradit náklady spojené s poskytováním služby. Nejenže tedy Ústecký kraj takové jednání ze strany žalobce očekával, ale aktivně k němu působil tím, aby jej vyvolal s cílem žalobci odebrat licenci k provozování veřejné dopravy.

Žalobce v průběhu řízení opakovaně navrhoval provedení listinných důkazů návrhy a rozборы advokátní kanceláře „WGM“, která v dané době Ústecký kraj zastupovala, kdy tyto rozборы měly na danou možnost výluky výslovně upozorňovat. Žalovaný tyto důkazy neprovedl a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s tím nevypořádal.

Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí polemizuje s tvrzením žalobce stran interpretace prohlášení ing. Maxy a předkládá svůj vlastní pohled na celou věc. S návrhem žalobce na provedení důkazu výslechem ing. Maxy se žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Stejně tak žalovaný interpretuje výpověď Mgr. Šťastné, kterou odmítl vyslechnout a jejíž výpověď vykládá na základě vlastního subjektivního pocitu opačně, než jak zazněla v rámci této výpovědi učiněné v trestním řízení.

Žalobce trvá na tom, že z prohlášení Mgr. Maxy i Mgr. Šťastné získané po rozhodnutí ve věci samé vyplývá, že Ústecký kraj přerušení dopravy vyvolal svým aktivním jednáním, nebyl tedy v nevědomosti a byl schopen se na nově vzniklou situaci, kterou ostatně předvídal, schopen se adaptovat. Závěr žalovaného, že Ústecký kraj neměl v úmyslu přerušit dopravu vyvolat, tak nemá oporu v provedeném dokazování.

V bodě 46 napadeného rozhodnutí žalovaný popírá prostou negací tvrzení žalobce, i když pro svůj závěr nepředkládá dostatečné a přezkoumatelné odůvodnění. Žádné dokazování neproběhlo, ústní jednání se nekonalo, žalobce nebyl vyrozuměn ani o úkonech konaných mimo ústní jednání. Žalobce nebyl ani vyrozuměn o možnostech seznámit se s podklady rozhodnutí a o možnosti navrhnout další důkazy.

Žalovaný spekuluje (v bodu 53 napadeného rozhodnutí) o obsahu prohlášení ing. Maxy a pomíjí, že jediným možným způsobem ověření, co tím jmenovaný myslel, je jeho výslech.

Na veškerou argumentaci žalobce a na jím k důkazu navrhované písemnosti reaguje žalovaný prostou negací. Podle žalobce jím nově předložené důkazy prokazují jím uváděné skutečnosti, nemohly být provedeny před rozhodnutím ve věci samé a toto rozhodnutí ve věci zpochybňují. Pokud by řízení ve věci bylo obnoveno, musel by žalovaný dospět k závěru, že skutek spáchaný nebyl a že skutková podstata deliktu nebyla naplněna.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný argumentuje tak, že žaloba není důvodná. Žalobce podle žalovaného opakuje v žalobě to, co uvedl již před žalovaným, a tedy žalovaný rekapituluje své závěry z obou svých rozhodnutí. Žalovaný odmítá, že by jeho závěry byly spekulativními.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Podstatné skutečnosti

Žalobce po právní moci rozhodnutí ve věci předložil žalovanému notářský zápis osvědčující výpověď ing. Maxy (IDS Ústeckého kraje a.s.). Skutečnosti v ní uvedené podle žalobce dokládají, že postup Ústeckého kraje vůči žalobci byl součástí předem připraveného scénáře, jak zničit žalobce. Z toho plyne, že Ústecký kraj měl dostatek času a prostředků na to, aby reagoval a předešel hrozícímu přerušení dopravy. To koresponduje s pasivním vyčkáváním Ústeckého kraje na to, až tato situace nastane. Uvedený důkaz, který nebyl v době rozhodování žalovaného ve věci (druhostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2007) k dispozici, měl podle žalobce doplnit důkazy opatřené žalovaným v řízení ve věci, podle nichž existovaly nejméně od počátku roku 2006 koncepce advokátní kanceláře WEIL, GOTSHAL & MANGES advokátní kancelář s.r.o. („WGM“), která zastupovala Ústecký kraj, které s přerušením dopravy počítaly a které případně též počítaly s potřebou vrchnostenského nařízení zachování provozu osobní linkové dopravy. V této souvislosti žalobce poukázal na vysoké částky, které byly pro „WGM“ vyplaceny v souvislosti se sporem Ústeckého kraje a žalobce z prostředků ústeckého kraje (50 milionů Kč), což mělo dokládat, že činnost Ústeckého kraje vykazovala vyšší formu organizace a soustavnosti zaměřené proti žalobci; to má zpochybňovat závěry, k nimž žalovaný v řízení ve věci (ve druhostupňovém rozhodnutí ze dne 4.7.2007) dospěl. Žalovanému byl předložen přehled plateb (odměn) za právní služby pro Ústecký kraj.

Žalobce tedy žádal o obnovu řízení, v němž bude proveden důkaz notářským zápisem o výpovědi ing. Maxy, písemnostmi Ústeckého kraje a jeho úřadu, zejména informacemi, návrhy a koncepcemi „WGM“, a informacemi o odměnách pro „WGM“.

Žalovaný zamítl žádost o obnovu řízení. V řízení o žádosti provedl důkaz uvedeným notářským zápisem a dvěma sděleními Ústeckého kraje (ze dne 3.11.2008 a ze dne 3.8.2007). Z notářského zápisu citoval. Především se z notářského zápisu podává, že ing. Maxa byl v prosinci roku 2005 (před vypovězením smlouvy se žalobcem) informován o tom, že odbor dopravy nemá reagovat na výzvy žalobce ohledně jednání o návrhu dodatku smlouvy na rok 2006, že věc už bude řešit jen rada Ústeckého kraje a externí právníci. Dále se z něj podává, že se Ústecký kraj i odbor dopravy připravuje na očekávané nahrazení žalobce jinými dopravci. Ing. Maxovi dále mělo být sděleno, že odbor dopravy předpokládá, že žalobce „...bude a musí jezdit nadále, protože tuto povinnost má z licencí, jinak je musí vrátit a přestat jezdit, ale po výpovědní lhůtě nedostane zapláceno i kdyby dál jezdil, protože asi nebude mít smlouvu s krajem nebo, že mu kraj dočasně nařídí jezdit správním aktem do doby, než sežene jiné dopravce a pak licenci DPÚK úřední cestou odejme...“. Dále se z něj podává, že k návrhu, zda by jako prostředník v jednání mezi žalobcem a Ústeckým krajem neměla vystupovat IDS Ústeckého kraje, a.s., se ing. Maxa dozvěděl, že „...toto v žádném případě nesmí učinit, a že nesmí být vedeno ani žádné jiné jednání s DPÚK, protože kraj hledá jiné dopravce a právní cesty, jak jim dát smlouvy. ... DPÚK od nás nedostane už ani korunu, a tím je zničíme, protože bez krajské zakázky nemohou jezdit, budou muset prodat autobusy a pustit řidiče jiným dopravcům, kteří budou rádi a vděční, že s námi mají smlouvu...“.

Novou skutečností (pro nové, obnovené řízení ve věci) tedy mělo být prokázání plánu Ústeckého kraje žalobce „ekonomicky zlikvidovat“, což souvisí s jeho povědomím, že poskytování přepravy může být ze strany žalobce ukončeno, resp. s vyvoláním tohoto stavu. Ústecký kraj tedy podle žalobce nejen musel vědět, že doprava bude přerušena, ale tento stav sám záměrně vyvolal a měl připraven scénář pro případ, že se tak stane; právě to mají dokládat „nové skutečnosti“.

Podle žalovaného již v řízení ve věci žalovaný vycházel z toho, že v rámci vyjednávání o uzavření dodatku ke smlouvě pro rok 2006 vznikl mezi oběma smluvními stranami spor jednak ohledně výše prokazatelné ztráty a jednak ohledně kilometrického rozsahu spojů zahrnutých do závazku veřejné služby. V důsledku nedohody o smluvních podmínkách pro rok 2006 Ústecký kraj vypověděl smlouvu dopisem ze dne 31.1.2006 bez udání důvodů.

Existence sporu ohledně výše prokazatelné ztráty a kilometrického rozsahu spojů zahrnutých do závazku veřejné služby, z níž vycházel i žalovaný v rozhodnutí ve věci (druhostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2007), podle žalovaného korespondují s obsahem notářského zápisu. Ani povinnost žalobce provozovat dopravu a neuhrazení ztráty ze strany Ústeckého kraje po uplynutí výpovědní doby nebylo podle žalovaného novou skutečností.

Skutečnosti uvedené v notářském zápisu dále podle žalovaného buď nedokládají existenci plánu na ekonomickou likvidaci žalobce, částečně jde o subjektivní názory ing. Maxy. Dále žalovaný argumentoval tak, že i v případě dovození skutkového závěru o existenci takového plánu nejde o novou skutečnost, jež by mohla odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování žalovaného ve věci, neboť i kdyby podle žalovaného Ústecký kraj plánoval „ekonomickou likvidaci“ žalobce, tato okolnost by byla z pohledu kauzálního nexu s časovou nedostatečností oznámení o přerušení dopravy marginální; i případná existence takového plánu by podle žalovaného nijak nebránila žalobci sdělit přerušení dopravy v dostatečném předstihu a nedopustit se tím zneužití dominantního postavení. Žalovaný pak argumentoval v tom směru, že podstatou deliktu bylo neoznámení přerušení dopravy s dostatečným předstihem, na tom „nově“ zmiňované důkazy ničeho nemění; pokud by žalobce Ústecký kraj předem informoval, správního deliktu by se nedopustil. Prohlášení ing. Maxy není tedy „novým důkazem“, který by na rozhodnutí ve věci mohl mít vliv. Provádění dalšího dokazování (žalobcem uváděnými písemnostmi Ústeckého kraje) tak podle žalovaného nebylo třeba.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Základním předmětem tohoto sporu je otázka, zda na základě žalobcem zmiňovaných „nových skutečností“, vyplývajících z notářského zápisu, měl žalovaný obnovit řízení skončené pravomocným rozhodnutím ze dne 4.7.2007, podle něhož (ve spojení s předchozím prvostupňovým rozhodnutím) žalobce tím, že dne 1.8.2006 přerušil provoz 2135 spojů veřejné linkové dopravy na území Ústeckého kraje, přičemž svůj úmysl přerušit provoz těchto spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje k 1.8.2006 oznámil Ústeckému kraji teprve dne 26.7.2006, čímž neposkytl dostatečný časový předstih umožňující včasnou adaptaci Ústeckého kraje a spotřebitelů na nastalou situaci, zneužil své dominantní postavení ve smyslu § 11 odst. 1 ZOHS.

Podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (písm. a/), nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno (písm. b/), a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. O „skutečnostech“ a „důkazech“ jde v případě důvodu podle

písm. a) tohoto ustanovení, o „rozhodnutí“ jde v případě důvodu podle písm. b) tohoto ustanovení.

Žalobce tvrdí, že řízení mělo být obnoveno na základě důvodu uvedeného pod písmenem a) uvedeného ustanovení.

Obnova řízení je traktována coby mimořádný opravný prostředek, který umožňuje za splnění podmínek v případě obou taxativně uvedených důvodů prolomit právní moc rozhodnutí, jež bylo ve věci vydáno, a překonat překážku *rei iudicatae* a znovu ve věci rozhodnout. Důvod podle písm. a) uvedeného ustanovení vyjadřuje zásadu, podle níž musí správní orgán rozhodnout na základě všech pro věc rozhodujících skutkových okolností. Pokud ty nebyly uspokojivě zjištěny, je důvod řízení obnovit.

Pro obnovení řízení by tu tedy v právě projednávané věci muselo být splněno, že najevo vyšly dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které „tehdy“, tedy v době, kdy bylo ve věci rozhodováno, již existovaly a nemohly být uplatněny, a tedy ani zohledněny při rozhodování. Pro obnovení řízení ovšem nestačí, že by „nově objevené“ skutečnosti nebo důkazy existovaly v době, kdy řízení ve věci bylo vedeno, a nemohly být uplatněny (to ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybňuje), jejich použití je totiž podmíněno tím, že mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování.

Formulace § 100 odst. 1 správního řádu tedy vedla žalovaného k tomu, aby po podané žádosti o obnovu řízení posoudil možnost, zda v případě, že by „nově objevené“ skutečnosti a důkazy byly v řízení ve věci zohledněny, mohla být otázka zneužití dominantního postavení žalobcem vyřešena jinak, konkrétně pro žalobce příznivěji - tedy že se žalobce zneužití dominantního postavení nedopustil, ať už proto, že se nestal skutek, nebo proto, že skutek není správním deliktem. To znamená, že na žalovaném bylo, aby již v řízení o podané žádosti o obnovu řízení, a nikoli tedy až v případně obnoveném řízení, posoudil, zda je s ohledem na podstatu věci již skončené a obsah důvodů, které jsou obsaženy v žádosti o obnovu řízení, možné, že by věc již skončená mohla být posouzena jinak, a aby důvody, o které své rozhodnutí opřel, do rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl. Možnost, že by věc mohla být posouzena jinak (tedy že by meritorně mohlo být rozhodnuto jinak), nebude dána tehdy, pokud se po podání žádosti o obnovu řízení bude jevit jako vyloučené, že skutečnosti, o něž se žádost o obnovu řízení opírá, nebyly v původním řízení zohledněny, avšak jsou pro věc podstatné a zohledněny být mohly a měly. Možnost, že by věc byla posouzena jinak, tedy nebude dána v případě, že skutečnosti, o které se žádost o obnovu řízení opírá, nebudou z pohledu závěru, k němuž správní orgán dospěl v již ukončeném řízení a který se projevil ve výroku rozhodnutí, kterým byla věc skončena, skutečnostmi ani zčásti relevantními.

Závěr, že tuto možnost jiného posouzení věci založené na zohlednění skutečností, o něž se žádost o obnovu řízení opírá, měl žalovaný posuzovat nyní, tedy

ve stádiu posuzování otázky případného obnovení řízení, a nikoli tedy až v řízení případně obnoveném, vyplývá ze samotného institutu obnovy řízení a jej zohledňující logické úvahy. Jde o institut mimořádný; pokud by měl žalovaný relevanci „nově objevených“ skutečností a důkazů, na nichž je žádost o obnovu řízení založena, ve vztahu k závěru, který učinil v řízení ve věci již skončené, posuzovat až v nově obnoveném řízení ve věci, znamenalo by to fakticky, že by toto řízení musel obnovovat vždy, pokud by žádost o obnovu řízení doložená „čímkoli novým“ byla podána, a v takovém případě by se prolomení již pravomocného rozhodnutí ve správním řízení, a tedy i jeho již nastalých účinků, nevyznačovalo svojí mimořádností a výjimečností, nýbrž všedností a pravidelností. To by navíc popíralo smysl podmínky vyplývající z § 100 odst. 1 správního řádu, jejíž splnění je nezbytným předpokladem pro obnovení řízení – jde o (alespoň hypoteticky v úvahu přicházející) možnost jiného řešení meritorní otázky.

Žalovaný se splněním této podmínky v řízení o žalobcově žádosti zabýval a právě o nenaplnění této podmínky opírá nedostatek důvodů k obnovení řízení.

Jestliže podstatou argumentace žalobce v žádosti o obnovu řízení byla „nově objevená skutečnost“ podepřená především shora uvedeným notářským zápisem, a sice že na straně Ústeckého kraje existoval plán, jak žalobce ekonomicky zlikvidovat, pak v rámci předmětu napadeného rozhodnutí je především zapotřebí vyjít z podstaty správního deliktu, jak byl odůvodňován v rozhodnutí, jímž se řízení ve věci končilo, tedy v rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2007.

Žalobce nebyl postihován za to, že přerušil provoz na příslušných linkách příslušných spojů za situace, kdy mezi ním a Ústeckým krajem existoval dlouhodobý spor, nýbrž za to, jakým konkrétním způsobem tak učinil. Jasně přitom žalovaný uzavřel (výroková část IV. prvostupňového rozhodnutí, rozhodnutím ze dne 4.7.2007 potvrzeného), že k porušení § 11 odst. 1 ZOHS nedošlo tím, že by dne 1.8.2006 bez objektivně ospravedlnitelného důvodu žalobce provoz přerušil. Existence objektivně ospravedlnitelného důvodu tedy ani žalovaným v řízení ve věci zpochybněna nebyla; žalovaný tento důvod dával jasně do souvislosti s existencí sporu žalobce s Ústeckým krajem, jasně deklaroval, že žalobcova finanční situace byla dlouhodobě nepříznivá a že byla způsobena právě jednáním Ústeckého kraje.

Za vinu bylo ovšem žalobci jasně kladeno, že za situace, kdy určité plnění poskytoval dlouhodobě a kdy je poskytoval i v době, kdy mu za ně nebylo přiměřeně protiplněno, neposkytl objednateli těchto služeb, tedy Ústeckému kraji, dostatečný časový prostor na to, aby plnění zajistil od jiného dodavatele. Žalovaný ve svém rozhodnutí ve věci ze dne 4.7.2007 argumentoval způsobem, s nímž se i zdejší soud v rozsudku ze dne 17.9.2008, č.j. 62 Ca 42/2007-337, ztotožnil, a sice že ve sledu událostí z průběhu roku 2006 je nepodstatné, zda Ústecký kraj mohl či nemohl před 26.7.2006 vybrat jiného dodavatele služeb, tj. alternativu žalobce, popř. jiné otázky související se vznikem sporů mezi žalobcem a Ústeckým krajem, s jejich obsahem a s jejich řešeními, neboť posuzován byl stav ke dni 26.7.2006, kdy žalobce služby bez

ohledu na dřívější a průběžně eskalované spory s Ústeckým krajem poskytoval a jejich poskytování poprvé jasně a konkrétně oznámil k datu 1.8.2006.

Z úvah žalovaného obsažených v jeho rozhodnutí ve věci ze dne 4.7.2007, s nimiž se zdejší soud ztotožnil ve svém rozsudku ze dne 17.9.2008, č.j. 62 Ca 42/2007-337, plyne, že žalobce realizoval své jednání za situace, kdy si coby osoba podnikatelsky působící v oboru konstantně po dlouhý časový úsek musel být vědom, že pro případ, kdy Ústecký kraj okamžitě neposkytne žalobcem požadované (dlužné) protiplnění, nebude schopen během několika dnů nalézt k žalobci alternativní subjekt, který by žalobcovu plnění mohl substituovat, a to přes veškeré nástroje, kterými k zajištění dopravní obslužnosti Ústecký kraj disponoval.

I přes skutečnost, kterou už v průběhu správního řízení před žalovaným ve věci namítal žalobce, tj. že na vyhrocení situace se podílel i sám Ústecký kraj, a sice tím, že službu od žalobce přijímal, aniž by za ni platil, byl v žalobcově jednání shledán prvek sofistikovaného nátlaku operujícího se spekulací, že to bude stejně on sám, komu by vrchnostensky mohlo být pro případ nastalé krize v zajištění dopravní obslužnosti provozování příslušných linek nařízeno (za povinnou úhradu ze strany Ústeckého kraje), když žalobce nadto i dne 26.7.2006 dával Ústeckému kraji zřetelně najevo, že pro případ uskutečnění jím požadovaného protiplnění ze strany Ústeckého kraje je připraven provozovat autobusovou dopravu na konkrétních linkách i nadále (a tedy bylo důvodu domnívat se, že žalobce předpokládal, že Ústecký kraj v důsledku žalobcova oznámení ukončení provozu své závazky přeci jen vyrovná).

Podstata protiprávního jednání žalobce se týkala jeho postupu z období konce července a začátku srpna 2006; pokud poslední platba ze strany Ústeckého kraje, bez ohledu na neexistenci smluvního vztahu mezi žalobcem a Ústeckým krajem (smlouva byla Ústeckým krajem vypovězena ke dni 31.1.2006 a pozbyla účinnosti k poslednímu dubnu 2006) byla ve prospěch žalobce realizovaná v květnu 2006, pak finanční ztráta žalobce z provozu nemohla natolik dramaticky narůst během několika dnů až koncem července, kdy přerušeni provozu bylo oznámeno. Jak i zdejší soud dovodil ve svém rozsudku ze dne 17.9.2008, č.j. 62 Ca 42/2007-337, buď měl žalobce přerušeni provozu ke dni 1.8.2006 oznámit dříve (v období po poslední platbě ze strany Ústeckého kraje), nebo měl k přerušeni přikročit později než 1.8.2006, pokud se k tomuto kroku rozhodl až dne 26.7.2006 (v podrobnostech považuje zdejší soud za vhodné na závěry uvedené ve zmiňovaném rozsudku odkázat).

Podstatnými byly pro tehdejší rozhodnutí žalovaného ve věci (rozhodnutí ze dne 4.7.2007) skutečnosti, že dne 30.12.2003 byla mezi žalobcem a Ústeckým krajem uzavřena Smlouva o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě k zajištění dopravní obslužnosti území Ústeckého kraje, tato smlouva byla uzavřena pro rok 2004 a následně byla dodatky doba její účinnosti prodlužována - až do 31.12.2006, že pro rok 2006 měly být konkrétní smluvní podmínky upraveny ve zvláštním dodatku a že v rámci vyjednávání o uzavření tohoto dodatku vznikl mezi oběma smluvními stranami spor. Tento spor konstatoval i žalovaný ve svém rozhodnutí ve věci ze dne 4.7.2007,

aniž by bylo pro posouzení věci podstatné, jakým způsobem byl spor vyvolán a zda v něm hrála roli i žalobcem zmiňovaná snaha Ústeckého kraje žalobce „ekonomicky zlikvidovat“.

Za této situace, tedy když spor vznikl, následovala výpověď smlouvy ze strany Ústeckého kraje (dopisem ze dne 31.1.2006), Ústecký kraj hradil po účinnosti výpovědi prokazatelnou ztrátu měsíčně v posledním týdnu následujícího měsíce, poslední úhradu prokazatelné ztráty Ústecký kraj uhradil za duben 2006 v květnu 2006, žalobce poskytoval veškeré služby v nezměněném rozsahu na linkách dle udělených licencí a jízdních řádů i po 1.5.2006, přestože Ústecký kraj za tuto dobu prokazatelnou ztrátu vznikající z provozu spojů na předmětných linkách již nehradil.

Za tohoto stavu dne 26.7.2006 žalobce Ústeckému kraji sdělil, že s ohledem na rozhodnutí Ústeckého kraje nehradit prokazatelnou ztrátu vzniklou plněním závazku veřejné služby, resp. naplňováním veřejného zájmu při zabezpečení přepravních potřeb občanů státu, a to zajišťováním základní dopravní obslužnosti území Ústeckého kraje, za kterou je ze zákona za stát odpovědný Ústecký kraj, nastala taková okolnost, vyvolaná tímto rozhodnutím Ústeckého kraje, kterou však žalobce nemůže přes veškerou vynaloženou snahu odvrátit nebo jí zabránit podle § 18 písm. d) silničního zákona, žalobce tedy jako dopravce není dle citovaného ustanovení povinen na jednotlivých spojích uvedených v příloze přepravovat cestující a tyto spoje nebudou podle žalobce od 1.8.2006 provozovány.

Dne 1.8.2006 pak žalobce přerušil provoz vybraných spojů na 195 linkách veřejné linkové autobusové dopravy, na každé lince zachován nejméně jeden spoj; šlo podle žalobce o ty spoje, které byly z hlediska tržeb schopny pokrýt alespoň mzdy řidičů a pohonné hmoty spojené s provozem těchto spojů.

Podle rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 4.7.2007 měl žalobce dostatečnou časovou rezervu pro zhodnocení své finanční situace v období květen až červenec 2006, aby Ústecký kraj informoval o svém záměru v předstihu. Již od února 2006 byla vedena mezi oběma stranami intenzivní komunikace týkající se finančního protiplnění Ústeckého kraje za žalobcem poskytované služby, ze žádného úkonu uskutečněného před 26.7.2006 však explicitně nevyplynulo, že by žalobce provoz na některých linkách skutečně hodlal přerušit, na jakých konkrétních linkách kterých konkrétních spojů, v jakém rozsahu a k jakému dni; ani žádné konkludentní jednání, z něhož by mohlo být jasně podáváno, že dne 1.8.2006 dojde k přerušení provozu, z korespondence tvořící obsah správního spisu ve věci nevyplyval. Tyto skutečnosti byly pro posouzení věci stěžejní a „nově objevené“ skutečnosti podpírané důkazy na tom ničeho nemění.

V posuzované věci, kdy podstatou deliktu bylo neoznámení přerušení dopravy na konci července 2006 s dostatečným předstihem, k čemuž došlo za situace, kdy mezi žalobcem a Ústeckým krajem již neexistoval smluvní vztah, na jehož základě mělo být žalobcem plněno, avšak kdy přesto žalobce dál (až do 1.8.2006) plnil, nejsou ani

jakékoli analýzy určené Ústeckému kraji, na jejichž údajnou existenci se na základě shora uvedeného notářského zápisu odvolává žalobce, jež by po delší dobu („nejméně od začátku roku 2006“, jak tvrdil žalobce již v žádosti o obnovu řízení) počítaly s přerušением dopravy, „nově objevenou“ skutečností.

Už v předchozím správním řízení byla známa skutečnost, že Ústecký kraj se na eskalaci sporu podílel, dokonce že ukončení spolupráce se žalobcem sám vyvolal, a to už tím, že vypověděl smlouvu. „Plán“ Ústeckého kraje od žalobce jeho plnění již nepoptávat a neodebírat je již z toho zřejmý a nebyl neznámý ani v době, kdy žalovaný ve věci samé rozhodoval. I kdyby tedy žalovaný nyní nově dokazoval v tom směru, nakolik bylo ukončení spolupráce se žalobcem „plánem“ Ústeckého kraje, který měl Ústecký kraj realizovat „nejméně od začátku roku 2006“, a i kdyby žalovaný vycházel z premisy, že si Ústecký kraj musel být vědom toho, že ukončením spolupráce může být žalobce „ekonomicky zlikvidován“, nic to nemění na tom, že žalobce dál plnil i bez smluvního základu, tj. po skončení účinnosti smlouvy výpovědí ze strany Ústeckého kraje, a že za tohoto stavu až do 1.8.2006 provozoval dopravu v nezměněném rozsahu jako před uplynutím výpovědní doby, z jeho strany za podmínek jako před jejím uplynutím, přičemž náhle dne 26.7.2006 oznámil přerušением ke dni 1.8.2006.

Skutečnost, že samotné ukončení poskytování plnění bez existence smluvního vztahu a že neexistence smluvního vztahu vyvolaná žalobcovým smluvním partnerem, který smlouvu vypověděl (a tedy musel si být vědom faktu, že po skončení smluvního vztahu nemusí být plnění nadále poskytováno), nic nemění na povaze protisoutěžního deliktu spočívajícího v odmítnutí plnění ze strany dominantního soutěžitele zavedenému odběrateli při obvyklém charakteru objednávek, potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 5 Afs 21/2010 – 295 ze dne 13.4.2011, kde ve skutkově částečně obdobné situaci (zneužití dominantního postavení náhlým přerušением plnění za neexistence smluvního vztahu vyvolaného subjektem od dominantního soutěžitele odlišným, následně zneužitím dominantního postavení „postiženým“) přisvědčil stížní argumentaci opírající se o rozsudky (dnešního) Soudního dvora ve věci C-27/76 ze dne 14.2.1978 (*United Brands*) a C-468/06 až C-478/06 ze dne 16.9.2008 (*Sot. Lélos kai Sia EE a další proti GlaxoSmithKline A EVE Farmakeftikon Proionton*). V uvedené věci Nejvyššího správního soudu bylo argumentováno tak, že odmítnutí dodávek ze strany dominantního soutěžitele zavedenému odběrateli při obvyklém charakteru objednávek bez objektivně ospravedlnitelných důvodů představuje jednu z typických judikatorně dovozených skutkových podstat zneužití dominantního postavení, objektivně ospravedlnitelné důvody ovšem nemůže představovat výpověď kupních smluv, neboť ta je v souvislosti s odmítnutím dodávek typická. V opačném případě by nebylo možno takovéto zneužívající jednání nikdy postihnout, ostatně v odmítnutí dodávek v těchto případech spočívá nezákonný nátlak dominantanta na svého odběratele za účelem vylepšení jeho smluvní pozice v dodavatelsko-odběratelských vztazích, např. v oblasti cenové či dalších smluvních podmínkách.

Lze tedy shrnout: jestliže by Ústecký kraj s přerušením dopravy prokazatelně „dlouhodobě počítal“ (nebo dokonce ukončení spolupráce mezi ním a žalobcem sám vyvolal), a to „nejméně od začátku roku 2006“, jak plyne z argumentace obsažené v žádosti o obnovu řízení, pak na děj z období přelomu července a srpna 2006 by tato skutečnost neměla přímý vliv, a tedy na podstatě deliktu by ani prokázání této skutečnosti ničeho neměnilo.

Tu je zapotřebí připomenout závěr zdejšího soudu, k němuž dospěl v rozsudku ze dne 17.9.2008 ve věci sp. zn. 62 Ca 42/2007 (str.13), kterým zamítal žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci samé: *„Bylo-li ... až oznámení ze dne 26.7.2006 prvním jasným a konkrétním oznámením přerušení provozu ve vztahu k Ústeckému kraji, pak nejsou pro posouzení věci rozhodující ani hypotetická avíza právních poradců Ústeckého kraje, která s možností přerušení dopravy již před 26.7.2006 podle žalobce operovala a podle nichž se mohl a měl Ústecký kraj na přerušení dopravy předem připravit, jak žalobce argumentoval; nejvýše se mohlo jednat o stanoviska interního charakteru (byť zpracovaná externími právními poradci Ústeckého kraje), nikoli o stanoviska zachycující vůli žalobce dopravu ke konkrétnímu datu přerušit.“* .

„Novou skutečností“ by tak mohlo být zjištění, že přerušení dopravy ke konkrétnímu dni (opět je nutno zdůraznit, že za neexistence smluvního vztahu mezi žalobcem a Ústeckým krajem, avšak při nezměněném plnění ze strany žalobce) bylo patrné již v období bezprostředně předcházejícím dni 26.7.2006. Žádost o obnovu řízení ovšem nesměřovala k tomu, že by stanovisky „WGM“ mělo být reagováno na jakýkoli konkrétní krok žalobce z doby bezprostředně předcházející datu 26.7.2006, z něhož by měla vyplynout jasná povědomost Ústeckého kraje o tom, že ke konkrétnímu dni bude doprava i po ukončení smluvního vztahu přerušena. Tato žádost nesměřovala ani k tomu, že by stanovisky „WGM“ mělo být prokazováno, že přerušení dopravy ke konkrétnímu dni bylo již v období bezprostředně předcházejícím dni 26.7.2006 Ústeckému kraji patrné odjinud. Ze žádosti plyne, že těmito stanovisky měl být prokazován dlouhodobý plán („nejméně od začátku roku 2006“). Ani v průběhu řízení před zdejším soudem se neukázaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo důvodu dovozovat, že za situace, kdy žalobce po ukončení smluvního vztahu dopravu i nadále provozoval, dostalo se z jeho strany před 26.7.2006 Ústeckému kraji jakékoli informace o tom, že doprava bude ke konkrétnímu datu přerušena, popř. že tuto jasnou informaci měl Ústecký kraj odjinud. Nic ze žádosti o obnovu řízení ani z průběhu řízení před zdejším soudem tedy nenasvědčuje tomu, že by Ústecký kraj měl možnost adaptovat se na vzniklou situaci v důsledku získání konkrétní informace o přerušení dopravy ke konkrétnímu datu již v období před 26.7.2006.

Podle žádosti o obnovu řízení je novou skutečností existence záměru Ústeckého kraje se žalobcem již nespolupracovat a k tomu zpracovaný podrobný scénář kroků. To měla prokazovat stanoviska „WGM“, která byla v žádosti o obnovu řízení navrhována k důkazu, který žalovaný neprovedl. Teprve na druhém jednání zdejšího soudu, dne 16.9.2011, žalobce poprvé dovozoval, že ze stanovisek „WGM“ měla

vyplýnout skutečnost, že Ústecký kraj si byl vědom toho, že žalobce bude z ekonomických důvodů muset dopravu přerušit „v červnu - červenci 2006“. V tom však zdejší soud shledává rozdíl: zatímco podle žádosti o obnovu řízení mělo být dokazováno, že o přerušení dopravy Ústecký kraj věděl a že to dokonce sám zamýšlel a svým jednáním vyvolal, podle vyjádření žalobce před zdejším soudem mělo být dokazováno, že znal i dobu, kdy musí ze strany žalobce k přerušení dopravy dojít, a tedy oznámení žalobce ze dne 26.7.2011 pro něj nebylo tak překvapivým, že by doba na adaptaci Ústeckého kraje mezi 26.7.2006 a 1.8.2006 nebyla dostatečná. Právě tento rozdíl je podle zdejšího soudu podstatným důvodem, pro který dospívá k závěru, že dokazovat stanovisky „WGM“ nebylo v rámci řízení před žalovaným třeba – a nebylo třeba jimi dokazovat ani v řízení před zdejším soudem.

Žalobce může namítat, že v žádosti o obnovu řízení nemohl identifikovat obsah stanovisek „WGM“, neboť je neměl k dispozici (a proto je nepředkládal jako listiny ke své žádosti o obnovu řízení, ale požadoval, aby těmito stanovisky žalovaný dokazoval poté, co si je sám opatří); v řízení před zdejším soudem se žalobci nepodařilo prokázat, že by tato stanoviska po Ústeckém kraji vyžadoval v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, to však není pro posouzení věci podstatné, neboť pro tuto případnou argumentaci by bylo možno vyjít ze skutečnosti, že tato stanoviska k dispozici neměl. Pokud je však neměl ani v době, kdy žádal o obnovu řízení, ani v době, kdy probíhalo u zdejšího soudu řízení, pak nebylo ničeho, o co by žalobce nyní v řízení před zdejším soudem mohl opřít posun ve své argumentaci, podle které již ze stanovisek „WGM“ měla vyplýnout skutečnost, že Ústecký kraj si byl vědom toho, že žalobce bude z ekonomických důvodů muset dopravu přerušit „v červnu - červenci 2006“, což by mohlo zpochybňovat závěr žalovaného, k němuž dospěl v předchozím správním řízení ve věci, že doba od 26.7.2006 do 1.8.2006 nebyla pro možnou adaptaci Ústeckého kraje dostatečná.

Pro posouzení povinnosti žalovaného dokazovat stanovisky „WGM“ je podstatný obsah žalobcovy žádosti o obnovu řízení. S ohledem na podstatu deliktu by tedy bylo zapotřebí dokazovat korespondencí mezi Ústeckým krajem a „WGM“ tehdy, pokud by v žádosti o obnovu řízení žalobce dovozoval, že by z ní mělo plynout dřívější zjištění konkrétního přerušení dopravy ze strany žalobce než dne 26.7.2006 (z období od května 2006 do 26.7.2006). Nic takového však ze žádosti o obnovu řízení nevyplývalo; v řízení o žádosti o obnovu řízení hodlal žalobce stanovisky „WGM“ prokazovat pouze to, že existují koncepce a návrhy, jak řešit možné přerušení dopravy v Ústeckém kraji, a že měl Ústecký kraj dokonce jistotu, že k přerušení dopravy dojde. Přerušení dopravy bylo ovšem podle zdejšího soudu logickým důsledkem ukončení smluvního vztahu výpovědí ze strany Ústeckého kraje. Je tedy logické, že přerušení dopravy bylo možno očekávat, a tedy že s ním Ústecký kraj počítal. Dokazování v tomto směru by bylo zbytečné. I kdyby tato korespondence potvrdila žalobcem namítanou „jistotu Ústeckého kraje, že k přerušení dopravy dojde“, jak argumentoval ve své žádosti o obnovu řízení, nic by to neměnilo na závěrech, o něž bylo opřeno deklarování zneužití dominantního postavení žalobce, a sice že žalobce si byl dostatečně a oprávněně vědom toho, že provoz spojů na linkách v Ústeckém kraji je

pro něj ztrátový a že jeho finanční situace mu neumožňuje dlouhodobě tyto spoje provozovat bez kompenzace této ztráty ze strany Ústeckého kraje, že Ústecký kraj po uplynutí výpovědní lhůty nebude žalobci nadále ztrátu z provozu spojů na autobusových linkách hradit, přitom Ústecký kraj ztrátu přestal hradit již za období měsíce května 2006, zároveň však i toho, že jím provozované autobusové linky v Ústeckém kraji nejsou obsluhovány žádným jiným dopravcem a že provoz spojů na těchto linkách je klíčový k zajištění přepravy osob z důvodu veřejného zájmu. Navíc i kdyby tato korespondence potvrdila žalobcem namítanou „jistotu Ústeckého kraje, že k přerušení dopravy dojde“, platilo by, že žalobce měl dostatečnou časovou rezervu pro zhodnocení své finanční situace v období květen až červenec 2006, aby Ústecký kraj informoval o svém záměru přerušit dopravu ke konkrétnímu datu v předstihu. Ani v případě, že by byla „jistota, že k přerušení dopravy dojde“ na straně Ústeckého kraje uvedenou korespondencí prokazována, nic z toho, co bylo obsahem žádosti o obnovu řízení, nenasvědčovalo tomu, že by „nově objevené“ skutečnosti mohly vyvracet závěr, že prvním okamžikem, k němuž bylo Ústeckému kraji za nezměněného provozování dopravy žalobcem i po 1. květnu 2006 (kdy mohlo být nejvíce logicky očekávatelné, že doprava již nadále poskytována nebude) najisto postaveno, odkdy konkrétně bude provoz na konkrétních linkách přerušen, bylo datum 26.7.2006.

Že by ze stanovisek „WGM“ mělo vyplynout, že za situace, kdy byl smluvní vztah již ukončen a kdy žalobce nadále v nezměněném rozsahu provozoval dopravu až do přelomu července a srpna 2006, měl Ústecký kraj získat konkrétní informace o přerušení dopravy ke konkrétnímu datu již v období před 26.7.2006, to tedy ani žalobce v žádosti o obnovu řízení neindikoval.

Pro zdejší soud je tedy nyní podstatné, že žalovaný ve svém rozhodnutí o žalobcově žádosti o obnovu řízení jasně deklaroval, že i v případě dovození skutkového závěru o existenci dlouhodobého plánu Ústeckého kraje, jak jeho existenci žalobce namítal, nejde o novou skutečnost, jež by mohla odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování žalovaného ve věci, přitom nic víc plynout z této korespondence ani podle žalobce nemělo, především specificky ve vztahu k období bezprostředně předcházejícímu přerušení dopravy k 1.8.2006.

I zdejší soud má tedy za to, že i kdyby Ústecký kraj v rámci vzniklého sporu mezi žalobcem a Ústeckým krajem plánoval postup, který žalobce nazývá „ekonomickou likvidací“ žalobce, a i kdyby k tomu využíval mimořádně finančně nákladných služeb externích právních poradců, jak žalobce tvrdí, ani prokázání těchto skutečností by nijak nebránilo žalobci sdělit přerušení dopravy v dostatečném předstihu, případně „okamžité“ přerušení dopravy bez předchozího bezprostředního impulsu takto odůvodňovat.

Jestliže podstatou deliktu bylo neoznámení přerušení dopravy na konci července 2006 s dostatečným předstihem, pak se v jiném řešení rozhodující právní otázky v řízení ve věci, a tedy na samotném posouzení žalobcova jednání z přelomu července a srpna 2006, „nově objevené“ skutečnosti podpírané důkazy, především

notářským zápisem a písemnostmi Ústeckého kraje a „WGM“, ani hypoteticky nemohou projevít. Jestliže obdobně v nyní napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí argumentoval i žalovaný, pak právě tato argumentace je stěžejním důvodem nesplnění podmínek pro obnovení řízení vyplývajících z § 100 odst. 1 správního řádu, a tedy stěžejním důvodem pro závěr zdejšího soudu o nedůvodnosti žaloby.

I kdyby tedy bylo v dalším (obnoveném) řízení ve věci zjišťováno, zda v prosinci 2005 a v navazujícím období měl Ústecký kraj povědomí o ukončení vztahu se žalobcem, a tedy o přerušení poskytování dopravy, a zda jej dokonce sám svým jednáním mohl zapříčinit, popř. zda Ústecký kraj „dlouhodobě hledal jiné dopravce“, nic by to neměnilo na tom, že doprava byla žalobcem poskytována i poté, co účinnost smlouvy, na jejímž základě byla doprava poskytována, byla ze strany Ústeckého kraje ukončena, a že ani „nově objevené“ skutečnosti a důkazy nezpochybňují, že v období bezprostředně předcházejícím oznámení o ukončení poskytování dopravy (po účinnosti smlouvy) neexistoval náhlý impuls k „okamžitému“ ukončení poskytování dopravy na základě oznámení bez přiměřené (dostatečné) doby k tomu, aby mohl Ústecký kraj reagovat. V tomto směru má zdejší soud za to, že se s „nově objevenými“ skutečnostmi a důkazy žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal a další podrobnější analýzy žalobcem předkládaných listin nebylo třeba. Především nebylo s ohledem na postatu jednání žalobce, jímž došlo podle rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2007 k porušení § 11 odst. 1 ZOHS, pro úvahy o obnovení řízení zapotřebí dokazovat písemnostmi Ústeckého kraje a jeho úřadu – návrhy, koncepcemi a informacemi od „WGM“, a nebylo zapotřebí se zabývat ani otázkou odměňování tohoto právního poradce. Vše sice mohlo být okolnostmi dokreslujícími pozadí dlouhodobějšího sporu mezi žalobcem a Ústeckým krajem, avšak nikterak neovlivňujícími posouzení žalobcova jednání, k němuž došlo na přelomu července a srpna 2006.

Pokud tedy žalobce konkrétně zpochybňuje způsob, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s otázkou existence zájmu Ústeckého kraje žalobce jako podnikatelský subjekt „ekonomicky zlikvidovat“, pak zdejší soud naopak tento způsob považuje za přílehavý a plně vystihující to, čím se měl žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti o obnovu řízení zabývat. Jestliže žalovaný argumentuje v tom směru, že tato snaha Ústeckého kraje, rozuměno z období, jehož se skutečnosti zmiňované v notářském zápisu týkají, neměla vliv na protiprávní jednání žalobce, neboť základ skutkové podstaty jeho deliktu spočíval v tom, že žalobce na přelomu července a srpna 2006 s dostatečným předstihem neoznámil Ústeckému kraji svůj záměr přerušit dopravu, pak s ním lze souhlasit. I kdyby Ústecký kraj o možnosti přerušit dopravu ze strany žalobce dopředu věděl (je přitom důvodné předpokládat, že o ní pro případ nedohody o podmínkách, za nichž měla být přeprava poskytována, vědět přinejmenším měl) a i kdyby daný stav svým chováním vyvolal tím, že přestal hradit náklady spojené s poskytováním služby, nejednalo by se o zjištění nové, s nímž by odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 4.7.2007 nepracovalo, jež by mohlo mít „nový“ vliv na posouzení jednání žalobce z přelomu července a srpna 2006.

S ohledem na to, co bylo žalobci rozhodnutím žalovaného ve věci ze dne 4.7.2007 vytýkáno, se podle zdejšího soudu žalovaný náležitě vypořádal i s prohlášením ing. Maxy a výpovědí Mgr. Šťastné. Z předložených listin ani podle zdejšího soudu nemohlo vyplynout, že by Ústecký kraj na přelomu července a srpna 2006 nebyl v nevědomosti ohledně „okamžitého“ řešení ze strany žalobce, jež je mu kladeno za vinu; provádění výslechů žalovaným v řízení o žádosti o obnovu řízení nebylo třeba.

Pokud jde pak konkrétně o potřebu provedení listinných důkazů návrhy, rozborů a informacemi od „WGM“, pak i kdyby „WGM“ na danou možnost výluky výslovně upozorňovala (i upozornění právního poradce na tuto možnost lze předpokládat), nic to s ohledem na shora zdůrazněné podstatné skutečnosti, na nichž je rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 4.7.2007 vystavěno, nemůže měnit na hodnocení „okamžitého“ řešení ze strany žalobce na přelomu července a srpna 2006. Z napadeného rozhodnutí je přitom patrné, proč v tomto směru u žalovaného potřeba dokazovat nevyvstala.

Pokud jde o namítanou nemožnost žalobce seznámit se s poklady rozhodnutí, pak ze správního spisu skutečně neplyne, že by žalovaný v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dal žalobci před vydáním nyní napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Řízení o žalobcově žádosti o obnovu řízení je samostatným řízením, v němž je vydáváno rozhodnutí „ve věci žádosti o obnovu řízení“. Pro toto řízení není z jinak povinné aplikace § 36 odst. 3 správního řádu stanovena žádná výjimka. Pokud tedy žalovaný nepostupoval podle uvedeného ustanovení a nedal žalobci možnost, aby se k úplnému podkladu rozhodnutí, podle něhož rozhodnout hodlal, vyjádřil, dopustil se procesní vady. V otázce, zda tato vada mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí, zdejší soud vychází ze samotného charakteru řízení o žalobcově podání, přitom zohledňuje především to, že žalobce se na žalovaného obrátil se žádostí o obnovu řízení, jejíž důvodnost dokládat listinami, které ke své žádosti předložil; na žalovaném pak bylo, aby skutečnosti žalobcem zmiňované a listinami dokládané posoudil z toho důvodu, zda odůvodňují obnovení řízení. Podstatným je tu fakt, že žalovaný o žalobcově žádosti o obnovu řízení rozhodoval výlučně na základě podkladů, které mu předložil sám žalobce, tedy že podklad rozhodnutí, jenž byl dán listinami předloženými samotným žalobcem, žalovaný v žádném směru nedoplňoval. Za tohoto stavu by seznámení s podklady rozhodnutí o žalobcově žádosti bylo úkonem toliko formálním, který by se na procesních právech žalobce v řízení o jeho žádosti nikterak neprojevil. Tato procesní vada tedy zákonnost napadeného rozhodnutí atakovat nemůže.

Pokud dále žalobce namítá, že nebyl vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání, i v tom mu zdejší soud přisvědčuje. Žalovaný skutečně do spisu vedeného o žádosti o obnovu řízení nezařadil žádný záznam o provedení důkazu konkrétními listinami, pouze se k jednotlivým listinám vyjadřuje v prvostupňovém a

posléze v napadeném rozhodnutí. Zdejší soud setrvává na svém závěru, který prezentoval už v rozsudku ze dne 17.9.2008, č.j. 62 Ca 42/2007-337, oběma účastníkům řízení známém, a dovozuje, že i v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, pak by se důkazní situace oproti stavu bez pořízení takového formálního záznamu nijak nezměnila, což znamená, že by žalovaný vycházel právě z týchž důkazů, z nichž vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž a v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Přestože tedy žalovaný nepostupoval podle § 53 odst. 6 správního řádu, nejde o vadu, jež by mohla vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou by zdejší soud měl napadené rozhodnutí žalovaného rušit. I kdyby žalovaný do spisu vedeného o žalobcově žádosti o obnovu řízení pořídil záznam o tom, že mimo ústní jednání prováděl důkaz listinou, ani to by se na žalobcových procesních právech nikterak neprojevovalo, neboť ve skutečnosti z obsahu těchto listin zčásti vycházel, to plyne z napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí, a zčásti považoval dokazování za nepotřebné, přitom i to z napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí vyplývá. Zdejší soud však dodává, že se mu jako zcela přiměřený nejeví postup žalovaného, který s odkazem na prejudikaturu zdejšího soudu snad hodlá dlouhodobě rezignovat na dodržování procesních pravidel vyplývajících ze správního řádu; bylo by žádoucí, aby § 53 odst. 6 větu první správního řádu respektoval.

VI. Shrnutí závěrů soudu

Ze shora uvedeného plyne, že v žádné části není žaloba důvodná.

Podstatné je z pohledu posouzení důvodnosti žaloby to, že žalovaný se mohl a musel listinami dokládajícími „nové skutečnosti“, z nichž měly podle žalobce plynout „nové důkazy“, zabývat, aby mohl posoudit splnění podmínky, že jde o „nově objevené“ skutečnosti a důkazy, které by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla řešena v rozhodnutí ve věci ze dne 4.7.2007.

Dále je podstatné, že žalovaný se k jednotlivým „nově objeveným“ skutečnostem a důkazům vyslovil tak, že by jiné řešení otázky, která byla řešena v rozhodnutí ve věci ze dne 4.7.2007, odůvodňovat nemohly, v kontextu s tím zčásti dokazování provedl a zčásti odůvodnil, proč dokazování nebylo třeba, přitom s důvody, pro které žalovaný neshledal, že by tyto „nově objevené“ skutečnosti a důkazy mohly odůvodňovat jiné řešení otázky ve věci, a tedy že nebylo důvodu řízení skončené pravomocným rozhodnutím žalovaného ve věci ze dne 4.7.2007 obnovovat, se zdejší soud ztotožňuje.

Žádné z procesních pochybení žalovaného ani obě procesní pochybení v souhrnu nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Nad rámec uplatněných žalobních bodů zdejší soud nezjistil žádnou skutečnost, jež by byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, ke které by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud uzavírá, že žaloba není důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšným, proto by příslušelo přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému žalovanému proti žalobci. Soud má však za to, že žalovanému nevznikly náklady přesahující běžné náklady jeho administrativní činnosti, nadto přiznání náhrady žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 16. září 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová